

Brass i verdensklasse

KLASSISK

Blank messing og spenstig overskudd preger Eikanger-Bjørsvik Bands nye plate.

FOTO: SCANPIX

Spiller De ikke noe instrument selv, Hillveg, er et av spørsmålene jeg hyppigst blir konfrontert med. Når sant skal sies gjør jeg ikke det.

Men det hører til historien at jeg har spilt trompet i Bjølsen skoles guttekorps en gang på femtitallet. Jeg gjorde meg ikke spesielt bemerket, men på min konstant plasserte annen-trompet-stemme gjorde jeg heller ikke de store brølerne. Musikalsk pålitelig, som jeg mener jeg var, kom alltid inn der jeg skulle. Ikke hadde jeg ambisjoner om å gjøre det stort som musiker heller. Men gøy var det, i alle fall. Jeg har dessuten senere også forsøkt å lære meg de enkleste Bach- og Mozart-menuettene utenat på piano, men når man etter tjuefem år sitter igjen med utelukkende negative reaksjoner, at dette nyttet ikke, så må jeg bare innse at dette var reinspikka pugg, og pugg har aldri passet meg. Så, skomaker bli ved din lest, som det heter, og der mener jeg at jeg har jeg innpasset meg. I musikkformidlingens tjeneste. I mer enn femti år.

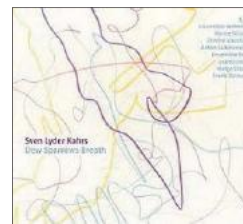
Hvorfor egentlig denne innfallsvinkelen? Jo, for ukens utvalgte gir meg varme følelser nettopp fra min «karriere» som korpsmusiker. Dette med å få spille skikkelige saker. For det var ikke bare de vanlige og litt kjedelige marsjene som «Military Escort» og «Sol og vår» som sto på

repertoaret. Jeg ble for eksempel kjent med et herlig divertissement av melodier fra Offenbachs «Hoffmanns eventyr», som selvfølgelig ble avsluttet med den berømte Barcarollen. For ikke å snakke om glansnummeret vårt som var «Triumfmarsjen» fra «Aida». I dag er det med andre ord snakk om velkjent musikk, men ikke i originalversjon. Prokofjevs fantastiske musikk til balletten «Romeo og Julie» hører det aller mest populære som er skapt innen orkesttersjangeren. Ikke minst scenen som kalles «Montagues and Capulets». For svært mange har den vært selve innfallsvinkelen til den klassiske musikkens verden. Nå er en stor suite fra dette mesterverket utgitt på NAXOS i glitrende arrangementer for brass band. Og jeg regner med at denne CD-en vil vekke stor entusiasme blant gamle og unge korpsmusikkfans.

Det er Eikanger-Bjørsvik Band som har gått i studio og resultatet er svært overbevisende. De gjør med andre ord ikke skam på sitt gode navn og rykte som et av verdens aller beste brass bands. De spiller med teknisk overskudd og ikke et eneste øyeblikk savner du verken stryk eller treblås. Det røffe og det rå. Det dansante. Alt er på plass. Det svinger hele tida. Ta den lettbente Julie eller den elegante «maskedansen», der Romeo, Mercutio og Benvolio ertende tar seg gjennom folkemengden. Eller kutt sju «Ammen». Den bomsete gamle damen er full av varme og eigodhet. Alt er fylt av spenstig overskudd. Allikevel er det i de store scenene musikerne imponerer meg mest. Romeo og Julies første møte i hagen, Julies død og Romeo ved Julies kiste. Her gir de musikken all pondus og drama som kreves. Og arrangementene er så vidt jeg kan bedømme aldeles strålende. Dirigent Bjarte Engeset synes å være i sitt ess. Han drar de lange, intense linjene slik at de ryster oss dypt inn i sjelen.

Nå mener ikke jeg å si at dette er en definitiv versjon av Prokofjevs geniale partitur. Min gamle favorittinnspilling på Supraphon med Tsjekisk filharmonisk orkester og Karel Ancerl motbeviser et slikt synspunkt. Men ukens utvalgte er en forfriskende tilvekst til et repertoar som virkelig setter begavede og engasjerte musikere på den ypperste prøve. En prøve Eikanger-Bjørsvik Band består med glans. En briljant start på musikkåret 2010.

KJELL HILLVEG

CD

Sven Lyder Kahrs

«Dew Sparrows Breath»

Med ensemble recherche, Duo Slaato Reinecke, Pierre Strauch (cello) mfl.

Konsentrert og mystisk

I coverteksten til portrettet av Sven Lyder Kahrs, «Dugg, spurvar, pust», kan me lesa om referansar knytt til musikken hans. Element frå Cage, Feldman, Xenakis og Lachenmann sine verder ligg latente – og vidare element frå ei rekkje av tradisjonens komponistar, før og etter. Me finn oss i ei uttrykksverd som for mange kling vanskeleg, men som òg ber i seg stor uttrykksrikdom.

Konsentrasjon kan vera eit mogleg stikkord til kvifor plata virkar så tilgjengeleg. Komponisten har opna partitura sine på eit vis som gjer at me sjeldan ryggjer tilbake over informasjonsmengda, og det vert ei overkommeleg oppgåve å følgja ideane, trass kompleksiteten dei måtte springa ut ifrå.

Eit anna stikkord er den antydningssive utlegginga som innbyr til samspel med fantasien. Eller like gjerne den organiske koplinga mellom dveling og framdrift som tidvis virkar vera det som gjev musikken form. I opningsverket, «wie ein Blume, von der ich den Namen nicht weiß», møter me til dømes ein einsleg strykarstemme, konsentrert i poetisk fortetta utvikling, der det vakre stadig vert forstyrra av små utbrot som bringer oss vidare – smått, luftig, konsentrert.

Eit tredje fascinerande element er det flyktige. I lyttinga er det som me stadig vert minna om at augneblinka svinn forbi. Me dykkar ned i det handfaste, finn melodiose, tidvis klassiske element; men like ofte løysast dei opp og svinn mot noko anna.

Både norske og utanlandske ensemble står bak innspelinga. asamisimasa, Ensemble Ernst, ensemble recherche og utøvarene Anton Lukoszevize, Dimitri Vassilakis m.fl., er mellom dei komponisten har arbeidd tett med. Samtlege bidrar på framragande vis til presentasjonen, som ikkje berre er ein god inngangsport til Kahrs musikk, men òg til samtidsmusikk som rommar mystikk, skin og reflek-sjonar.

IDA
HABBESTAD

